

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană – Numărul opt

Jeff Pippenger
2025-12-09

Numărul opt

Pe cine va el învăța cunoștința? Și pe cine va el face să înțeleagă învățătura? Pe cei întărcați de la lapte și desprinși de la sân.

Căci poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; puțin aici, puțin acolo: căci cu buze bâlbâitoare și cu o altă limbă va vorbi acestui popor, cărora le-a zis: Aceasta este odihna cu care puteți odihni pe cel ostenit; și aceasta este învierea; dar ei n-au voit să asculte.

Dar cuvântul Domnului a fost pentru ei: poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; puțin aici, puțin acolo; ca să meargă, și să cadă pe spate, și să fie zdrobiți, și să fie prinși în laț, și să fie luați.

De aceea, ascultați cuvântul Domnului, voi, bărbați batjocoritori, care stăpâniți peste poporul acesta din Ierusalim. Pentru că ați zis: Am încheiat un legământ cu moartea, și cu iadul suntem în învoială; când biciul năvalnic va trece, nu va ajunge până la noi, căci am făcut din minciună adăpostul nostru și sub înșelăciune ne-am ascuns; de aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, pun în Sion, ca temelie, o piatră, o piatră încercată, o piatră din capul unghiului, scumpă, o temelie sigură; cel ce crede nu se va grăbi. Și voi pune judecata drept sfoară de măsurat și dreptatea drept fir cu plumb; și grindina va mătura adăpostul minciunii, iar apele vor năvăli peste locul de ascunziș. Și legământul vostru cu moartea va fi desființat, și învoiala voastră cu iadul nu va rămâne în picioare; când biciul năvalnic va trece, atunci veți fi călcați în picioare de el. Isaia 28:9-18.

Oamenii batjocoritori care cârmuiesc Ierusalimul sunt conducătorii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea laodiceană, pe care, cu câteva versete înainte, Isaia i-a identificat drept „bețivii lui Efraim” și „cununa mândriei”. La Cincizecime, Petru le-a răspuns celor care susțineau că mesajul era proclamat de oameni beți. Perioada ploii târzii se referă la un mesaj al ploii târzii adevărat și unul fals. Un mesaj de la Domnul produce întotdeauna două clase de închinători, iar ambele clase beau vin. Mesajul sfințit, sau vinul sfințit, este ceea ce este tăiat din gura celor necredincioși în Ioel.

Treziți-vă, bețivilor, și plângeți; și tânguiți-vă, toți băutorii de vin, din pricina mustului; căci mustul a fost tăiat de la gura voastră. Ioel 1:5.

În capitolul întâi din Ioel, vierii răi ai viei, care reprezintă Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană, sunt condamnați și judecați în legătură cu faptul că „mustul nou” le este „tăiat” de la gură. Dumnezeu a „tăiat” sau a reținut, de la vierii răi, beți, revărsarea Duhului lui Dumnezeu în ploaia târzie, așa cum este reprezentată de „jertfele de mâncare și de băutură”.

Jertfa de mâncare și jertfa de băutură sunt curmate din Casa Domnului; preoții, slujitorii Domnului, jeleşc. Câmpul este pustiit, pământul jeleşte; căci grâul este nimicit: mustul s-a uscat, untdelemnul este secătuit. Ruşinați-vă, voi lucrători ai pământului; urlați, voi vieri, pentru grâu și pentru orz, fiindcă secerişul câmpului a pierit. Via s-a uscat, iar smochinul veştejeşte; rodierul, și palmierul de asemenea, și mărul, toți pomii de pe câmp s-au veştejit: pentru că bucuria s-a stins dintre fiii oamenilor. Încingeți-vă și jeliți-vă, preoților; urlați, voi, slujitorii altarului; veniți, petreceți noaptea în sac, voi, slujitorii Dumnezeului meu; căci jertfa de mâncare și jertfa de băutură sunt oprite din Casa Dumnezeului vostru. Sfințiți un post, vestiți o adunare solemnă, adunați bătrânii și pe toți locuitorii țării în Casa Domnului, Dumnezeului vostru, și strigați către Domnul: Vai de ziua aceea! Căci ziua Domnului este aproape și va veni ca o nimicire din partea Celui Atotputernic. Oare nu este curmată hrana înaintea ochilor noștri, ba chiar bucuria și veselia din Casa Dumnezeului nostru? Ioel 1:9-16.

Când "bețivii lui Efraim" din Isaia "se trezesc" în Ioel, împrejurarea la care se trezesc este mesajul ploii târzii, reprezentat ca "vin nou". Acesta a fost reținut de la poporul legământului ales al lui Dumnezeu. "Corn" în pasaj este un cuvânt general pentru cereale, iar Cuvântul lui Dumnezeu este Pâinea Cerului și, în pasaj, el a fost "pustiit".

„Noul vin” este solia adevărului prezent care a venit la 9/11. „Noul vin este uscat” și „curmat”, căci „noul vin” este recunoscut numai de cei care se întorc la cărările „vechi” ale lui Ieremia, căci o solie „nouă” este întotdeauna în armonie cu solia „veche”. Cuvântul tradus prin „uscat” înseamnă „a fi ruşinat” în ebraică.

Cei „ruşinați” constituie o temă principală în cartea lui Ioel și în scrierile profeților. Bețivii lui Efraim sunt ruşinați de mesajul lor contrafăcut al ploii târzii, numit adesea un mesaj de „pace și liniște”. Cele trei simboluri, grâul, mustul și untdelemnul, reprezintă mesajul ploii târzii. Ploaia târzie este, de asemenea, reprezentată drept revărsarea Duhului Sfânt.

Lucrarea Duhului Sfânt este aceea de a dovedi vinovat în ce priveşte păcatul, neprihănirea și judecata, și tocmai în această ordine. Cuvântul lui Dumnezeu dovedește vinovat în ce priveşte păcatul și este reprezentat prin „grâu”. Deținerea „mustului nou” îi identifică pe cei care îl au pe Duhul Sfânt, care este reprezentat prin „ploaie” și, de asemenea, prin „vin”, căci atât „ploaia”, cât și „vinul” pot fi lesne arătate ca fiind mesaj sau doctrină.

Totuși vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc, Mângâietorul nu va veni la voi; iar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Și, când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce priveşte păcatul, dreptatea și judecata: de păcat, fiindcă ei nu cred în Mine; de dreptate, fiindcă Mă duc la Tatăl Meu și nu Mă mai vedeți; de judecată, fiindcă stăpânitorul acestei lumi este judecat. Mai am încă multe să vă spun, dar acum nu le puteți purta. Însă, când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la Sine, ci tot ceea ce va auzi aceea va vorbi și vă va vesti cele ce au să vină. Ioan 16:7-13.

«Grâul» lui Ioel este Cuvântul lui Dumnezeu, care convinge de «păcat». «Neprihănirea» este manifestată de cei care și-au unit umanitatea cu divinitatea prin mesajul de adevăr prezent, reprezentat ca «vin» (mesaj) «nou» (adevăr prezent). «Untdelemnul» este simbolul «judecății»,

căci «judecata» se întemeiază pe existența «untdelemnului» la cei supuși judecății. Grâul, vinul nou și untdelemnul lui Ioel reprezintă convingerea de păcat, de neprihănire și de judecată. Toate elementele lucrării Duhului Sfânt, în legătură cu revărsarea ploii târzii, alcătuiesc adevărurile care urmează să testeze adventismul laodicean începând cu 9/11, când Ioel le poruncește: «Treziți-vă!»

Cele trei simboluri ale soliei ploii târzii sunt paralele cu soliile celor trei îngeri din Apocalipsa, capitolul paisprezece, iar „plugarii” trebuie să fie „rușinați”, iar „vierii” trebuie să „urle”. În Ioel, poporul lui Dumnezeu nu va fi niciodată dat de rușine.

Și veți ști că Eu sunt în mijlocul lui Israel și că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru, și nu este altul; iar poporul Meu nu va fi nicicând rușinat. Ioel 2:27.

Lucrătorii ogorului și vierii sunt rușinați și urlă, pentru că mesajul contrafăcut al ploii târzii pe care îl prezintă este lipsit de putere să producă viață în via care le-a fost încredințată spre îngrijire. Adventismul știe de la profetesa sa că a fost chemat să împlinească experiența ploii târzii, dar roadele câmpurilor sunt veștejite. Ei sunt rușinați și plâng mai ales „pentru grâu și pentru orz”. Jertfa întâilor roade din „orz” în ziua învierii lui Hristos a inaugurat perioada Cincizecimii, care s-a încheiat la Cincizecime cu jertfa întâilor roade din „grâu”. Bețivii lui Efraim sunt rușinați, pentru că se află de partea greșită a perioadei Cincizecimii, care se repetă de la 9/11 până la legea duminicală, când cade ploaia târzie.

Mulți, într-o mare măsură, nu au reușit să primească ploaia timpurie. Nu au dobândit toate binefacerile pe care Dumnezeu le-a pus astfel la îndemâna lor. Ei se așteaptă ca lipsa să fie suplinită de ploaia târzie. Când cel mai bogat belșug de har va fi revărsat, au de gând să-și deschidă inimile ca să-l primească. Ei fac o greșeală gravă. Lucrarea pe care Dumnezeu a început-o în inima omului, dându-i lumina și cunoașterea Sa, trebuie să înainteze neconținut. Fiecare trebuie să-și recunoască propria nevoie. Inima trebuie golită de orice întinare și curățită pentru însălășuirea Duhului. Prin mărturisirea și părăsirea păcatului, prin rugăciune stăruitoare și prin consacrarea lor lui Dumnezeu, ucenicii de la început s-au pregătit pentru revărsarea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii. Aceeași lucrare, numai într-o măsură mai mare, trebuie făcută acum. Atunci agentul omenesc nu avea decât să ceară binecuvântarea și să aștepte ca Domnul să desăvârșească lucrarea cu privire la el. Dumnezeu este Cel care a început lucrarea și El Își va sfârși lucrarea, făcându-l pe om desăvârșit în Isus Hristos. Dar nu trebuie să se neglijeze harul reprezentat de ploaia timpurie. Numai cei care trăiesc potrivit luminii pe care o au vor primi o lumină mai mare. Dacă nu înaintăm zilnic în exercitarea virtuților creștine active, nu vom recunoaște manifestările Duhului Sfânt în ploaia târzie. Ea poate să cadă asupra inimilor din jurul nostru, dar noi nu o vom discerne și nici nu o vom primi. Mărturie pentru slujitori, 506, 507.

În contextul liniei pe care sora White o numește „sezonul cincizecimal”, „ploaia timpurie” a fost faptul că Hristos a suflat asupra ucenicilor, după ce, în urma învierii, Se pogorâse de la întâlnirea Sa cerească. „Ploaia târzie”, în acest context, a fost Cincizecimea. La alfa sezonului cincizecimal, câteva picături au fost suflate asupra ucenicilor, iar la omega ucenicii asupra cărora se suflase vorbeau cu limbi de foc către întreaga lume. O manifestare a Duhului Sfânt la început și la sfârșit. La început, Dumnezeirea transmite Duhul Sfânt omenirii printr-un mesaj, iar la sfârșit,

Dumnezeirea și omenirea unite — reprezentate de limbile (omenirea) și focul (Dumnezeirea) — transmit Duhul Sfânt omenirii printr-un mesaj. Ofranda întâilor roade din orz de la început corespunde învierii lui Hristos, iar cele două pâini de grâu din ofranda întâilor roade a Cincizecimii corespund Cincizecimii.

Acele două pâini au fost singura jertfă care includea aluat, un simbol al păcatului. Pâinile au fost coapte, reprezentând astfel înlăturarea păcatului, dar păstrând adevărul că cele două pâini de legănat, care îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii, erau bărbați și femei păcătoși care fuseseră curățiți de acele păcate de către Solul Legământului din Maleahi, capitolul trei. Astfel, alfa perioadei Cincizecimii îl reprezenta pe Pâinea din Cer învățându-Și ucenicii, iar omega acelei perioade îi înfățișa pe aceiași ucenici simbolizați ca două pâini care erau înălțate spre cer. Astfel, limbile de foc, ca simbol al Divinității și al umanității, și înălțarea jertfei de legănat, care preînchipuia ucenicii ducând mesajul în lume, se unesc pentru a arăta că cei o sută patruzeci și patru de mii urmează să fie înălțați ca o jertfă care Îl reprezintă în chip desăvârșit pe Isus Hristos, iar Isus Hristos întruchipează adevărul că Divinitatea unită cu umanitatea nu păcătuiește.

A nu "primi ploaia timpurie", în timp ce se așteaptă "că lipsa" "tuturor binefacerilor pe care Dumnezeu" le-a "oferit" odată cu "ploaia timpurie" "va fi suplinită de ploaia târzie", este "o greșeală teribilă". Ploaia timpurie reprezintă "vechile cărări" ale lui Ieremia, care au fost identificate drept calea pe care să se umble la 9/11. Aceasta este o "greșeală teribilă" și, de asemenea, o puternică amăgire care îi face pe oameni să creadă că au un mesaj al ploii târzii zidit pe stâncă, doar pentru a constata că mesajul lor a fost zidit pe nisip.

Petru nu s-a rușinat să explice în mod direct cine era și cine nu era beat, în reprezentarea sa a celor o sută patruzeci și patru de mii din timpul ploii târzii. Toți profeții vorbesc despre zilele de pe urmă, iar Ioel îi prezintă pe „bețivii lui Efraim” trezindu-se și fiind confrunțați cu dovezi clare că privilegiul de a fi poporul care avea să proclame strigătul cel puternic al îngerului al treilea, sub puterea ploii târzii, a fost înlăturat pentru totdeauna. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt formați și pecetluiți în perioada ploii târzii, de la 11 septembrie până la legea duminicală. Ei urmează pe Miel oriunde merge El.

Petru la Cincizecime îi reprezintă pe acei oameni care proclamă solia ploii târzii, pe care el o întemeiază pe cartea lui Ioel. Evreilor, cărora li se încredințase responsabilitatea de a ține Cincizecimea de-a lungul întregii lor istorii, Petru le făcea cunoscut că Cincizecimea către care au arătat toate Cincizecimile anterioare se împlinea acum. Evreii, ca bețivii lui Efraim, erau atât de amețiți de vinul Babilonului, încât i-au acuzat pe Petru și pe cei unsprezece că sunt beți, în timp ce ei prezentau solia ploii târzii în contextul cărții lui Ioel. Când bețivii lui Efraim „se trezesc” în versetul cinci al primului capitol din Ioel, sunt confrunțați cu procesul de testare al ploii târzii, în care se formează două clase. În acest proces de testare, o clasă recunoaște solia ploii târzii, iar cealaltă nu.

„Nu trebuie să așteptăm ploaia târzie. Ea vine peste toți cei care vor recunoaște și își vor însuși roua și ploile de har care cad asupra noastră. Când adunăm frânturile de lumină, când prețuim îndurările statornice ale lui Dumnezeu, căruia Îi place să ne vadă încrezându-ne în El, atunci

fiecare făgăduință va fi împlinită. ‘Căci, după cum pământul face să odrăslească mugurii și ca o grădină face să răsară cele semănate în ea; tot așa Domnul Dumnezeu va face să odrăslească dreptatea și lauda înaintea tuturor neamurilor.’ Isaia 61:11. Întregul pământ va fi umplut de slava lui Dumnezeu.” Comentariul biblic al Adventiștilor de Ziua a Șaptea, volumul 7, 984.

A "recunoaște" înseamnă "a rememora ori a redobândi cunoașterea", căci solia ploii târzii este recunoscută prin istoriile sacre din trecut care ilustrează istoria ploii târzii. Istoria lui Petru la Cincizecime a fost încadrată în structura istorică stabilită de Ioel. Cadrul lui Ioel, împreună cu împlinirea realizată prin Petru, oferă doi martori pentru istoria Strigătului de la miezul nopții din 1844. Acei trei martori (și alții) trebuie să fie "recunoscuți" ca ilustrații ale istoriei, cadrului și soliei ploii târzii.

Când Hristos a suflat asupra ucenicilor după ce S-a înălțat și apoi S-a întors, aceasta a fost ca „câteva picături” înaintea mării revărsări de la Cincizecime. La început și la sfârșit s-a manifestat revărsarea Duhului Sfânt. Câteva picături din partea lui Hristos către ucenicii Săi reprezintă alfa perioadei Cincizecimii, care se încheie cu omega și cu revărsarea mesajului din partea ucenicilor către lume. Alfa este marcată de jertfa întâilor roade din orz și se încheie cu jertfa întâilor roade din grâu. Începutul ploii târzii a fost marcat de doborârea marilor clădiri din New York City pe 9/11. Aceasta marchează începutul istoriei care conduce la legea duminicală. 9/11 este reprezentat de jertfa întâilor roade din orz, iar legea duminicală este jertfa întâilor roade din grâu.

Bețivii lui Efraim sunt treziți la realitatea că împărăția lor avea să le fie luată și dată unui popor care avea să aducă roadele cuvenite. Ioel expune neascultarea bețivilor arătând că jertfele de „mâncare” și de „băutură” au fost „tăiate” din Casa Domnului și că „vinul nou” a fost „tăiat” din gurile lor. „Vinul nou” este, în ebraică, suc proaspăt stors, dar „vinul” pe care îl beau bețivii în versetul cinci este suc fermentat. Cele două tipuri de vin reprezintă doctrina, iar în contextul lui Ioel doctrina este solia ploii târzii. Bețivii lui Efraim au băut suc fermentat, iar ei sunt „tăiați” de la „vinul” nou, suc proaspăt stors. Cele două tipuri de vin reprezintă două solii ale ploii târzii, iar bețivii sunt „tăiați” de la solia curată. Cuvântul ebraic tradus prin „tăiat” se întemeiază pe practica antică a legământului de a tăia animalele și de a trece printre bucăți. A fi „tăiat” înseamnă a fi respins ca popor al legământului lui Dumnezeu.

Cartea lui Ioel identifică poporul lui Dumnezeu în zilele de pe urmă, începând cu milleritii, care au apărut ca urmare a desigilării Cărții lui Daniel în 1798, și încheindu-se cu cei o sută patruzeci și patru de mii, care apar ca urmare a desigilării Cărții lui Daniel în 1989. La început, revărsarea Duhului Sfânt a fost reprezentată de perioada cuprinsă între adunarea de tabără de la Exeter și dezamăgirea din 22 octombrie 1844. Acea istorie a împlinit pilda celor zece fecioare din Matei douăzeci și cinci, care se repetă întocmai, la literă, în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii.

"Pilda celor zece fecioare din Matei 25 ilustrează, de asemenea, experiența poporului adventist." Tragedia veacurilor, 393.

Mi se indică adesea pilda celor zece fecioare, dintre care cinci erau înțelepte, iar cinci nechibzuite. Această pildă a fost și va fi împlinită întocmai, după literă, căci are o aplicare specială pentru timpul acesta și, asemenea soliei îngerului al treilea, a fost împlinită și va

continua să fie adevăr prezent până la încheierea timpului. Review and Herald, 19 august 1890.

Există o lume zăcând în nelegiuire, în înșelăciune și amăgire, în chiar umbra morții, — adormită, adormită. Cine simte chinul sufletului pentru a-i trezi? Ce glas poate ajunge la ei? Mîntea mea este purtată spre viitor, când se va da semnalul: „Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare.” Dar unii vor fi zăbovit să obțină untdelemnul pentru a-și reumple candelile, și prea târziu vor afla că acel caracter, care este reprezentat de untdelemn, nu este transferabil. Acel untdelemn este neprihănirea lui Hristos. El reprezintă caracterul, iar caracterul nu este transferabil. Nimeni nu-l poate dobândi pentru altul. Fiecare trebuie să-și dobândească pentru sine un caracter curățit de orice pată a păcatului. Bible Echo, 4 mai 1896.

Cine sunt cei care „trăiesc chinurile sufletului pentru a trezi” „o lume zăcând în nelegiuire?” Ioel răspunde la întrebare:

Și va fi: oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit; căci pe muntele Sionului și la Ierusalim va fi mântuire, precum a zis Domnul, și în rămășița pe care o va chema Domnul. Ioel 2:32.

Vom continua expunerea acestor lucruri în articolul următor.

Târziu în după-amiaza zilei învierii, doi dintre ucenici erau în drum spre Emaus, un mic oraș la opt mile de Ierusalim. Acești ucenici nu avuseseră un loc proeminent în lucrarea lui Hristos, dar erau credincioși devotați Lui. Veniseră în cetate să prăznuiască Paștele și erau profund nedumeriți de evenimentele petrecute de curând. Auziseră vestea de dimineață privitoare la luarea trupului lui Hristos din mormânt și, de asemenea, mărturia femeilor care îi văzuseră pe îngeri și Îl întâlniseră pe Isus. Se întorceau acum la casele lor pentru a medita și a se ruga. Întristați, își continuau drumul de seară, vorbind despre scenele judecării și ale răstignirii. Niciodată până atunci nu fuseseră atât de cu totul descurajați. Fără nădejde și lipsiți de credință, mergeau în umbra crucii.

Nu apucaseră să înainteze mult în călătoria lor când li s-a alăturat un străin, dar erau atât de absorbiți de tristețea și dezamăgirea lor, încât nu l-au observat îndeaproape. Și-au continuat convorbirea, dând glas gândurilor inimii lor. Cugetau cu privire la învățăturile pe care Hristos le dăduse, pe care păreau a nu le putea înțelege. Pe când vorbeau despre evenimentele care avuseseră loc, Isus tânjea să-i mângâie. El le văzuse durerea; El înțelegea ideile contradictorii și nedumeritoare care le aduceau în minte gândul: Oare poate acest Om, care S-a lăsat atât de umilit, să fie Hristosul? Durerea lor nu mai putea fi stăvilită și au plâns. Isus știa că inimile lor erau strâns legate de El prin dragoste și tânjea să le șteargă lacrimile și să le umple de bucurie și veselie. Dar mai întâi trebuia să le dea învățături pe care nu le vor uita niciodată.

'El le-a zis: Ce fel de cuvinte sunt acestea pe care le schimbați între voi, pe când mergeți, și sunteți triști? Iar unul dintre ei, cu numele Cleopa, răspunzând, I-a zis: Ești Tu singurul străin în Ierusalim și n-ai cunoscut lucrurile care s-au întâmplat acolo în zilele acestea?' I-au spus despre dezamăgirea lor cu privire la Învățătorul lor, 'care era un proroc puternic în faptă și în cuvânt înaintea lui Dumnezeu și a întregului popor'; dar 'arhieriei și mai-marii noștri', au zis ei, 'L-au predat ca să fie osândit la moarte și L-au răstignit.' Cu inimi rănite de dezamăgire și cu buzele tremurânde, au adăugat: 'Nădălduisem că El era Acela care avea să răscumpere Israelul;

și, pe lângă toate acestea, astăzi este a treia zi de când s-au întâmplat aceste lucruri.'

Ciudat că ucenicii nu și-au amintit cuvintele lui Hristos și nu și-au dat seama că El vestise mai dinainte evenimentele care avuseseră loc! Ei nu au înțeles că ultima parte a descoperirii Sale avea să se împlinească la fel de sigur ca prima, anume că a treia zi El avea să învie. Aceasta era partea pe care ar fi trebuit să și-o amintească. Preoții și conducătorii nu au uitat acest lucru. În ziua „care urma zilei pregătirii”, preoții cei mai de seamă și fariseii s-au adunat la Pilat, zicând: „Domnule, ne aducem aminte că înșelătorul acela a spus, pe când era încă în viață: După trei zile voi învia.” Matei 27:62, 63. Dar ucenicii nu și-au amintit aceste cuvinte.

„Atunci le-a zis: O, nepricepuților și zăbavnici cu inima spre a crede toate câte au grăit prorocii: nu trebuia, oare, ca Hristos să pătimească acestea și să intre în slava Sa?” Ucenicii se mirau cine putea fi acest străin, de pătrundea până în adâncul sufletelor lor și vorbea cu atâta gravitate, duiosie și compătimire, și cu atâta nădejde. Pentru întâia oară de la trădarea lui Hristos, au început să prindă nădejde. Adesea priveau cu luare-aminte la tovarășul lor și socoteau că vorbele Lui erau întocmai cuvintele pe care Hristos le-ar fi rostit. Erau cuprinși de uimire, iar inimile lor au început să bată cu așteptare bucuroasă.

Începând de la Moise, chiar Alfa istoriei biblice, Hristos a tâlcuit din toate Scripturile lucrurile privitoare la Sine. Dacă S-ar fi făcut mai întâi cunoscut lor, inimile lor ar fi fost pe deplin mulțumite. În plinătatea bucuriei lor nu ar mai fi flămânzit după nimic. Dar era necesar ca ei să înțeleagă mărturia care Îi era adusă prin tipurile și profețiile Vechiului Testament. Pe acestea trebuie să se întemeieze credința lor. Hristos nu a săvârșit nicio minune ca să-i convingă, ci lucrarea Sa cea dintâi a fost să le tâlcuiască Scripturile. Ei priviseră moartea Lui ca pe nimicirea tuturor nădejdelor lor. Acum le-a arătat, din scrierile profeților, că tocmai aceasta era cea mai puternică dovadă pentru credința lor.

În instruirea acestor ucenici, Isus a arătat importanța Vechiului Testament ca martor al misiunii Sale. Mulți care se declară creștini în prezent resping Vechiul Testament, susținând că nu mai este de niciun folos. Însă aceasta nu este învățătura lui Hristos. Atât de mult l-a prețuit, încât, la un moment dat, a spus: „Dacă nu ascultă de Moise și de proroci, nici nu se vor lăsa convinși, chiar dacă ar învia cineva din morți.” Luca 16:31.

Este glasul lui Hristos cel care vorbește prin patriarhi și profeți, din zilele lui Adam până la scenele de încheiere ale timpului. Mântuitorul este revelat în Vechiul Testament la fel de limpede ca în Noul Testament. Lumina din trecutul profetic scoate în relief viața lui Hristos și învățăturile Noului Testament cu limpezime și frumusețe. Minunile lui Hristos sunt o dovadă a dumnezeirii Sale; însă o dovadă și mai puternică a faptului că El este Răscumpărătorul lumii se găsește în compararea profețiilor Vechiului Testament cu istoria Noului Testament.

Argumentând pe temeiul profeției, Hristos le-a dat ucenicilor Săi o înțelegere corectă a ceea ce avea să fie El în umanitatea Sa. Așteptarea lor a unui Mesia care avea să-și ia tronul și puterea împărătească în conformitate cu dorințele oamenilor fusese înșelătoare. Aceasta avea să împiedice o înțelegere corectă a coborârii Sale de la cea mai înaltă la cea mai joasă poziție care putea fi ocupată. Hristos a dorit ca ideile ucenicilor Săi să fie curate și adevărate în fiecare privință. Ei trebuiau să înțeleagă, pe cât era cu putință, cu privire la paharul suferinței care Îi

fusese rânduit. Le-a arătat că înfruntarea înfricoșătoare pe care încă nu o puteau înțelege era împlinirea legământului încheiat înainte de întemeierea lumii. Hristos trebuia să moară, așa cum orice călător al legii trebuie să moară dacă stăruie în păcat. Toate acestea trebuiau să se întâmple, dar nu aveau să se sfârșească în înfrângere, ci în biruință glorioasă, veșnică. Isus le-a spus că trebuie depuse toate eforturile pentru a salva lumea de păcat. Urmașii Săi trebuie să trăiască așa cum a trăit El și să lucreze așa cum a lucrat El, cu efort intens și stăruitor.

Astfel, Hristos a vorbit ucenicilor Săi, deschizându-le mintea ca să înțeleagă Scripturile. Ucenicii erau osteniți, dar convorbirea nu s-a întrerupt. Cuvinte de viață și de încredințare ieșeau de pe buzele Mântuitorului. Dar încă ochii lor erau ținuti. Pe când le spunea despre nimicirea Ierusalimului, ei priveau cu lacrimi spre cetatea sortită pieirii. Dar abia dacă bănuiau încă cine era tovarășul lor de călătorie. Nu le trecea prin minte că subiectul convorbirii lor mergea alături de ei; căci Hristos Se referea la Sine ca și cum ar fi fost o altă persoană. Ei credeau că El era unul dintre cei care fuseseră de față la marea sărbătoare și care acum se întorcea la casa lui. El pășea la fel de atent ca ei peste pietrele colțuroase, oprindu-Se din când în când împreună cu ei pentru un mic răgaz. Astfel au înaintat pe drumul muntos, în timp ce Cel care avea curând să-Și ia locul la dreapta lui Dumnezeu și care putea să spună: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ”, mergea alături de ei. Matei 28:18.

În timpul călătoriei, soarele apusese, iar înainte ca călătorii să ajungă la locul lor de odihnă, lucrătorii de pe câmp își lăsaseră lucrul. Când ucenicii erau pe punctul de a intra în casa lor, străinul părea că voia să-Și continue drumul. Dar ucenicii s-au simțit atrași de El. Sufletele lor tânjeau să mai audă de la El. „Rămâi cu noi”, au spus ei. El nu părea să primească invitația, dar ei au stăruit, zicând: „Este spre seară, iar ziua este pe sfârșite.” Hristos S-a lăsat înduplecat de această stăruință și „a intrat să rămână cu ei”.

Dacă ucenicii nu ar fi stăruit cu invitația lor, nu ar fi știut că însoțitorul lor de drum era Domnul înviat. Hristos nu-Și impune niciodată prezența nimănui. El poartă grijă de cei care au nevoie de El. Cu bucurie va intra în cel mai smerit cămin și va înviora inima cea mai umilă. Dar dacă oamenii sunt prea indiferenți ca să se gândească la Oaspetele ceresc sau să-L roage să rămână cu ei, El trece mai departe. Astfel, mulți suferă o mare pierdere. Ei nu-L cunosc pe Hristos mai mult decât L-au cunoscut ucenicii, pe când El mergea cu ei pe cale.

Masa de seară, simplă, din pâine, este curând pregătită. Este așezată înaintea oaspetelui, care Și-a luat locul la capul mesei. Acum El Își întinde mâinile pentru a binecuvânta hrana. Ucenicii se dau înapoi, uimiți. Însoțitorul lor Își întinde mâinile întocmai cum obișnuia Învățătorul lor să facă. Privesc din nou și, iată, văd în mâinile Sale urmele cuielor. Amândoi exclamă deodată: Este Domnul Isus! El a înviat din morți!

Ei se ridică să se arunce la picioarele Lui și să I se închine, dar El S-a făcut nevăzut dinaintea ochilor lor. Ei privesc locul pe care îl ocupase Cel al cărui trup zăcuse de curând în mormânt și își spun unul altuia: „Oare nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe cale și când ne deschidea Scripturile?”

Dar, cu această mare veste de comunicat, ei nu pot să stea și să vorbească. Oboseala și foamea le-au trecut. Își lasă masa neatinsă și, plini de bucurie, pornesc îndată din nou pe același drum

pe care veniseră, grăbindu-se să ducă vestea ucenicilor din cetate. În unele locuri drumul nu este sigur, dar ei se cațără peste porțiunile abrupte, alunecând pe stâncile netede. Ei nu văd, nu știu, că au ocrotirea Aceluia care a străbătut drumul împreună cu ei. Cu toiagul de pelerin în mână, înaintează, dorind să meargă mai repede decât îndrăznesc. Își pierd poteca, dar o regăsesc. Când alergând, când împiedicându-se, înaintează, tovarășul lor nevăzut fiindu-le aproape pe tot parcursul drumului.

Noaptea este întunecată, dar Soarele Neprihănirii strălucește peste ei. Inimile lor tresaltă de bucurie. Par să se afle într-o lume nouă. Hristos este un Mântuitor viu. Nu-L mai jelesc ca pe Cel mort. Hristos a înviat - o repetă iar și iar. Acesta este mesajul pe care îl duc celor îndurerați. Trebuie să le spună minunata istorisire a drumului spre Emaus. Trebuie să le spună cine li s-a alăturat pe cale. Ei poartă cel mai mare mesaj care s-a dat vreodată lumii, un mesaj de vești bune, de care depind nădejtile familiei omenești pentru timp și pentru veșnicie. Dorința veacurilor, 795-801.